

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/20/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613010299
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5613010299.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a JUDr. Dany Wänkeovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. apríla 2016 v Žiline, o odvolaní obžalovaného Y. V. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/124/2013 zo dňa 26.10.2015, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Y. V. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Y. V. uznaný vinným z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Za tento prečin mu bol podľa § 323 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon tohto trestu mu bol podmienenečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba vo výmere 2 roky. Tým istým rozsudkom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému R. V. škodu vo výške 307,- Eur a podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodený bol so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní. Podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 22.2.2016, odvolanie písomne odôvodnil. Odvolanie podal proti všetkým výrokom rozsudku. Prostredníctvom obhajcu uviedol, že bol uznaný za vinného na základe dôkazov o motíve a nie na základe jednoznačných a nepochybných dôkazov o vine. Jediným dôkazom o jeho vine bola výpoveď poškodeného, ktorej odporoval, pričom aj samotná výpoveď poškodeného je založená len na jeho presvedčení, že na základe predchádzajúcich udalostí mal motív dopustiť sa útoku na verejného činiteľa. Poškodený mal totiž ihneď bezprostredne pri čine v osobe páchatel'a ho opoznať, a to aj napriek tomu, že tento páchatel' mal kuklu. Pokiaľ mal neskôr vidieť do tváre páchatel'a, tak na hlavnom pojednávaní uviedol, že páchatel' si v aute len zdvihol kuklu v časti tváre, hoci v prípravnom konaní uvádzal, že páchatel' si dal v aute kuklu z hlavy dolu. Jednoznačné opoznanie páchatel'a poškodeným je nepresvedčivé aj z toho dôvodu, že pokiaľ tento následne po skutku dňa 4.10.2012 spísal hlásenie o použití donucovacích prostriedkov, tak v predmetnom hlásení stručne opísal celý priebeh skutku, dokonca aj vozidlo páchatel'a, ale pokiaľ išlo o osobu páchatel'a, tak túto označil ako neznámu. Takéto konanie poškodeného potvrdzuje, že v čase skutku páchatel'a nepoznal a ani v súčasnosti ho nevie jednoznačne identifikovať, len následne na základe udalostí predchádzajúcich skutku dospel k záveru, že to musel byť jedine on. Poškodený uvádzal, že pokiaľ prenasledoval páchatel'a, tak tento bežal takým spôsobom, že pri behu mal kolená spolu a nohy od seba. Takýto štýl behu nasvedčuje, že páchatel'om bola osoba ženského pohlavia. V predmetnom prípade sa teda jedná o tvrdenie jeho ako obžalovaného proti nepresvedčivému tvrdeniu poškodeného, pričom ďalšie vykonané dôkazy dokazujú len toľko, že skutok sa stal, ale nie aj to, že ho spáchal práve on. Práve naopak, veci, ktoré páchatel' pri úteku stratil alebo zahodil nepatrili jemu, čo je dokázané tým, že zaistené daktyloskopické a pachové stopy a izolovaná DNA z týchto vecí nevykazovali totožnosť so

stopami patriacimi jemu ako obžalovanému. Nevedno prečo orgány činné v trestnom konaní považovali za potrebné znaleckým skúmaním vykonať rozbor osobnosti poškodeného, skúmať jeho intelektové schopnosti a schopnosť správne vnímať a reprodukovat' prežitú udalosť. Stalo sa tak i napriek tomu, že obhajoba nikdy intelektové schopnosti poškodeného nespochybňovala, čo však nič nemení na vyššie uvedenom odôvodnení. Ak by nešlo len o účelový dôkaz a orgány činné v trestnom konaní vykonávali s rovnakou starostlivosťou dôkazy svedčiace v prospech aj v neprospech obžalovaného, tak potom bolo potrebné vykonať aj rozbor osobnosti a posúdiť intelektové schopnosti jeho ako obžalovaného vrátane jeho schopností správne vnímať aj reprodukovat' prežitú udalosť. V tomto prípade aj on totiž dokáže správne vnímať a reprodukovat' prežitú udalosť a už počas prípravného konania navrhoval, aby sa spoločne s poškodeným podrobili vyšetreniu na polygrafe (detektore lži). V ďalšej časti odvolania obhajoba namietala, že nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dokázané ani to, že páchatel' poškodil motorové vozidlo poškodeného pre jeho výkon právomocí verejného činiteľa a nie pre iné okolnosti, ktoré nie sú výkonom právomoci verejného činiteľa. So zreteľom na uvedené obhajoba navrhla, aby krajský súd zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Príslušný prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom obžalovaný i jeho obhajca trvali na dôvodoch podaného odvolania i na návrhu v ňom uvedenom. Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že rozsudok prvostupňového súdu považuje za zákonný a správny. Odvolanie obžalovaného navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaného odvolania po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Pri preskúmaní prihliadal i na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale sú takej povahy, že by mohli byť dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak je nedôvodné.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci a procesný postup, ktorý ho viedol k uznaniu viny obžalovaného Y. V. z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zák. bol správny a zákonný.

Krajský súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku okresný súd rešpektoval všetky základné zásady trestného konania, najmä zásadu zákonného trestného procesu podľa § 2 ods. 7 Tr. por., zásadu práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9 Tr. por., zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., i zásadu rovnosti strán (kontradiktórnosti) podľa § 2 ods. 14 Tr. por. Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja zodpovedajúci všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania v predloženej veci vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú usvedčujúcu dôkaznú reťaz, z ktorej možno vyvodiť záver, že skutok sa stal práve tak, ako je uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, tento vykazuje znaky trestného činu a možno vyvodiť bezpečný záver, že tento skutok spáchal obžalovaný Y. V..

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Závery okresného súdu prezentované vo výrokovej časti rozsudku týkajúcej sa otázky viny obžalovaného Y. V., vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje. Odôvodnenie rozsudku pokiaľ ide o výrok o vine obžalovaného teda učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Obžalovaný Y. V. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho skutkovými a právnymi námietkami sa však súd prvého stupňa v

odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Skutočnosť, že odvolateľ Y. V. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených okresným súdom. Na tomto mieste je potrebné odvolateľa upozorniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v odvolaní, ale iba na tie námietky alebo argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Rovnako je potrebné odvolateľa upozorniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadí jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Krajský súd opakovane uvádza, že súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku usvedčujú. Jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a ako sa vyrovnal s obhajobnými argumentmi obžalovaného. Jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní a odvolací súd po prieskume veci nemá žiadne pochybnosti, že skutok popísaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal, je prečinom útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zák. a spáchal ho obžalovaný Y. V..

Správne a zákonu zodpovedajúce závery prvostupňového súdu treba doplniť len v tom, že odvolacie výhrady obžalovaného, že výpoveď poškodeného je nepresvedčivá a jeho bez pochybností neusvedčujúca z účasti na konaní popísanom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sú nenáležité. Ak v tejto súvislosti obžalovaný prostredníctvom obhajcu poukazuje na obsah hlásenia o použití donucovacích prostriedkov zo dňa 4.10.2012, ktorý by mal spochybňovať vierohodnosť výpovede poškodeného, treba obžalovaného poučiť, že v ten istý deň, t.j. 4.10.2012 (č.l. 216) bol spísaný i úradný záznam, v ktorom poškodený pre potreby začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia uviedol, že v osobe páchatela jednoznačne opoznal Y. V. ml. z F.. Treba pripomenúť, že tak hlásenie o použití donucovacích prostriedkov, ako i úradný záznam v tomto konaní nie je možné hodnotiť ako dôkaz, ktorý by obžalovaného z účasti na konaní usvedčoval, pretože ide o skutočnosti zistené pred začatím trestného stíhania, ktoré dostatočne odôvodňovali záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Tiež treba pripomenúť, že poškodený R. V. dňa 6.10.2012 už v procesnom postavení svedka, za účasti obhajcu, okrem iného k osobe páchatela uviedol: „On ako nastúpil sa rozsvietilo stropné svetlo auta a videl som, že sa jedná o osobu Y. V. ml. Ja som mu vtedy videl priamo do tváre. Ja som videl jasne, že sa jedná o Y. V.“. Rovnako poškodený bez akýchkoľvek pochybností ako páchatela skutku označil obžalovaného i na hlavnom pojednávaní dňa 19.10.2015. V jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní oproti výpovedi z prípravného konania ani odvolací súd nezistil žiadne zásadné rozpory, ktoré by spochybňovali jeho vierohodnosť, a to bez ohľadu na existenciu znaleckého posudku znalkyne z odboru psychológie. Navyše neboli zistené ani žiadne príčiny, ktoré by svedka mohli viesť k nepravdivej výpovedi. Ak prvostupňový súd vyhodnotil výpoveď poškodeného R. V. ako vierohodnú a obžalovaného usvedčujúcu, jeho závery sú správne a ani v odvolacom konaní neboli ničím spochybnené. Presvedčivosť a vierohodnosť výpovede tohto svedka nebola ovplyvnená ani tým, že zaistené daktyloskopické a pachové stopy a izolovaná DNA na zaistených veciach nevykazovali totožnosť so stopami patriacimi obžalovanému Y. V..

Vzhľadom na uvedené odvolacie výhrady obžalovaného týkajúce sa výroku o vine sú nenáležité a nedôvodné.

Krajský súd preskúmal i správnosť a zákonnosť výroku o treste, ktorý bol obžalovanému Y. V. uložený a zistil, že prvostupňový súd postupoval pri ukladaní trestu v súlade so základnými zásadami ukladania trestov, ktoré sú uvedené v ustanovení § 34 Tr. zák. Rozpätie trestnej sadzby pri prečine útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 Tr. zák. je od 1 do 5 rokov. Prvostupňový súd pri určení druhu a výmery trestu vychádzal z tejto základnej zákonnej trestnej sadzby, keďže u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť, na ktorú by musel prihliadať v zmysle ustanovenia § 38 ods. 2 Tr. zák. Trest odňatia slobody uložený na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 1 rok je v súlade so zákonom. K odôvodneniu výroku o treste tak, ako to učinil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku odvolací súd nemá čo dodať, nakoľko aj uloženie trestu je odôvodnené vyčerpávajúcim a dostatočným spôsobom.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatela, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatelovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným, ktoré správanie je nežiaduce a proti čomu je namierený Trestný zákon. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov. Všetky tieto atribúty prvostupňový súd pri ukladaní trestu akceptoval a obžalovanému Y. V. uložil trest primeraný, spravodlivý a zákonný.

Rovnako správne postupoval prvostupňový súd, keď podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému Y. V. uložil povinnosť nahradiť poškodenému R. V. škodu v preukázanej výške 307,- Eur, a zákonu zodpovedá tiež výrok, ktorým bol poškodený podľa § 288 ods. 2 Tr. por. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Keďže krajský súd po preskúmaní predloženého spisu nezistil dôvodnosť odvolania obžalovaného Y. V. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.